

ติดต่อซื้อขายยาเสพติดคำพูดทุกคำจะไม่มีคำพูดที่เกี่ยวข้องกับการซื้อขายยาเสพติดที่ชัดเจน แต่จะใช้รหัสแทน ตัวอย่างเช่น ใช้ชื่อขนม ชื่อผลไม้ หรืออื่น ๆ แล้วแต่จะตกลงกันล่วงหน้า การซื้อขายยาบ้าจะให้เงินสดเท่านั้นไม่โอนเงินผ่านธนาคาร

ที่พักอาศัยของผู้จำหน่ายยาเสพติดจะอยู่คนละที่กับที่พักยาเสพติด เมื่อตำรวจได้เบาะแสเกี่ยวกับตัวผู้จำหน่ายแล้วเข้าไปทำการตรวจค้นก็จะไม่พบยาเสพติดในที่พักอาศัย ดังที่เธอเล่าว่า “ตำรวจมาทำการตรวจค้นที่พักของเธอขณะที่เธอไม่อยู่แต่ไม่พบยาเสพติดแต่อย่างใด ส่วนเธอเมื่อทราบเรื่องดังกล่าวก็จะทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างไว้ที่นั่น โดยไม่กลับไปที่พักนั้นอีกเลย” แล้วหนีเอาตัวรอดมาได้ แต่หลังจากนั้นเพียง 2 วัน เพื่อนร่วมงานในสายเดียวกันกับเธอ ถูกตำรวจจับยาบ้าพร้อมอาวุธปืน เมื่อเรื่องนี้ทราบถึงผู้จำหน่ายรายใหญ่ และได้มีคำสั่งให้เธอ เก็บตัวที่จังหวัดเชียงใหม่ เจนกระทั่งข่าวการติดตามจับกุมเจียบหายไป เธอได้ถูกส่งมาทำงานจุดใหม่ คราวนี้ผู้จำหน่ายรายใหญ่ได้ซื้อบ้านที่กรุงเทพมหานคร บ้านหลังใหญ่เป็นที่พัก ลูกสาวซึ่งเป็นนักศึกษาแพทย์ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร และเธอได้พักอาศัยอยู่ในบริเวณนั้นด้วย ส่วนห้องว่างที่เหลือก็แบ่งให้คนเช่า ในบรรดาผู้เช่าบ้านก็จะมีสายของเขา รวมอยู่ด้วย และสายเหล่านั้นก็เป็นผู้จำหน่ายรายย่อย ส่วนเธอกับลูกสาวของเขาจะเป็นผู้เก็บเงินจากสายอีกทอดหนึ่ง

วันหนึ่งขณะที่เธอนั่งนับเงินอยู่ในห้องพัก ตำรวจเข้ามาจับกุมสายของผู้จำหน่ายรายใหญ่ที่ห้องเช่าใกล้ ๆ เธอกับลูกสาวของเขาก็แกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้แล้วเดินออกจากที่พักไป โดยไม่แสดงกริยาพิรุธแต่อย่างใด ตำรวจก็ไม่สงสัย ส่วนสายที่ถูกจับก็กำลังมีอาการเมายาบ้า จนควบคุมตัวเองและจำใครไม่ได้ จึงทำให้รอดพ้นจากการถูกจับกุมอีกครั้ง

การสร้างเครือข่ายยาเสพติด ผู้จำหน่ายรายใหญ่มีจำนวนสมาชิกในเครือข่ายประมาณ 100 กว่าคน เขาทำงานความรอบคอบรัดกุมมาก ตัวอย่างเช่นเมื่อมีลูกค้ารายใหม่หรือบุคคลภายนอกที่เขายังไม่ไว้ใจมาติดต่อซื้อขาย เขาจะนัดและติดต่อกันที่โรงแรมและจะไม่บอกที่อยู่จริงแก่ลูกค้า เมื่อตำรวจสืบทราบและมาตรวจค้นบริเวณที่พักก็จะมีสายคอยรายงานความเคลื่อนไหวของเจ้าหน้าที่บ้านเมืองให้ทราบตลอด เนื่องจากเครือข่ายได้วางสายไว้ตั้งแต่หน้าปากซอยจนกระทั่งถึงที่พักอาศัย จึงทำให้ตำรวจไม่สามารถเข้าถึงตัวได้ การใช้รถก็เช่นเดียวกันให้ใช้โดยสารรับจ้างเป็นพาหนะ ในการติดต่อกันทุกครั้งจะต้องเปลี่ยนรถทุกครั้ง เพราะไม่ต้องการให้เป็นที่สังเกตแก่ผู้พบเห็น

ศาลจังหวัดปัตตานีได้พิพากษาว่าเธอกระทำผิดฐานพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ตามกฎหมายพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง มาตรา 66 วรรคหนึ่ง และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ให้เรียงกระทงลงโทษตาม ปอ. มาตรา 91 ฐานร่วมกันมีไว้เพื่อจำหน่าย จำคุก 5 ปี ฐานร่วมกันจำหน่ายจำคุก 5 ปี รวมจำคุก 10 ปี ลดโทษตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 เหลือโทษจำคุก 6 ปี 8 เดือน

กรณีศึกษาที่ 11 : อร

อรอายุ 37 ปี สัญชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดชุมพร จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สมรสแล้ว คู่สมรสจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เช่นกัน สามีประกอบอาชีพปลูกเรือประมง มีพี่น้อง 4 คน เธอเป็นคนที่ 2

ชีวิตในวัยเด็ก พ่อตีมสุราแทบทุกวัน เมื่อเมาจะมาทะเลาะและทุบตีแม่บ่อยครั้ง บางครั้งแม่ต้องพาลูกไปนอนบ้านเพื่อนเป็นอย่งนี้อยู่หลายปี แม่คงสภาพดังกล่าวไม่ไหว จึงแยกทางกับพ่อ แม่ให้ลูกไปอยู่กับยาย ตั้งแต่เธออายุประมาณ 8-9 ขวบ ส่วนแม่หนีพ่อไปอยู่ที่อื่นประมาณ 2 ปีกว่า ก็กลับมาหาพวกเขาพร้อมกับสามีใหม่และน้องชายคนละพ่ออีก 1 คน แม่กับสามีใหม่มาอยู่กับยายได้ไม่นานก็ไปจากพวกเขาอีกและได้ทิ้งน้องชายไว้ให้ยายเลี้ยงดูอีกคน เมื่อยายเสียชีวิต พวกเขาพี่น้องได้มาอยู่กับน้าจนกระทั่งโตเป็นหนุ่มสาว จึงได้ทราบข่าวจากสามีใหม่ว่าแม่ได้เสียชีวิตแล้ว และเขาได้จัดการงานศพไปเรียบร้อยแล้ว ส่วนพ่อไม่มีลูกคนไหนสนใจจึงไม่มีใครทราบข่าวคราวของพ่อเลย

เมื่อพวกเขาพี่น้องโตเป็นหนุ่มสาว ก็ทำงานหาเลี้ยงตัวเอง พี่ชายทำงานลากกระเบะปลา ส่วนเธอกับน้องสาวทำงานคัดเลือกปลาอยู่ที่สะพานปลาจังหวัดชุมพร ต่อมาพี่ชายคนโตแต่งงาน ได้แก่จึงให้พี่ชายย้ายครอบครัวมาทำงานที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีแล้วถูกยิงเสียชีวิตใน 3 ปีต่อมา ส่วนเธอและน้องสาวมีครอบครัวพร้อมกันเพราะสามีของเธอสองคนเป็นเพื่อนกัน

เดิมสามีประกอบอาชีพประมง เป็นคนขยัน ส่วนเธอทำงานคัดเลือกปลาเช่นเดิม หลังจากอยู่กินด้วยกันเธอก็ตั้งครรภ์ลูกคนแรก ทำให้ต้องหยุดทำงานนอกบ้านมาทำหน้าที่แม่บ้านตั้งแต่นั้นมา เธอและสามีอยู่ด้วยกันจนกระทั่งมีลูก 3 คน สามีก็ยังประกอบอาชีพ

ประมงเช่นเดิม แต่เขาได้เลื่อนตำแหน่งจากลูกเรือประมงเป็นได้กั้งเรือ ฐานะครอบครัวดีขึ้นเรื่อย ๆ ขณะนั้นเธอตั้งใจจะส่งให้ลูกเรียนสูง ๆ แต่ลูกชายคนโตไม่สนใจเรียน เขามักจะชวนน้องชายหนีโรงเรียนบ่อย ๆ เมื่อลูกชายคนโตเรียนจบชั้นมัธยมปีที่ 3 เขาไม่เรียนต่อ

ต่อมาสามีไม่ได้ประกอบอาชีพประมง แล้วมาทำงานรับจ้างคัดเลือกกุ้งที่สะพานปลาปัตตานี และเขาเริ่มมีพฤติกรรมเปลี่ยนไป เขาดื่มเหล้ามากขึ้น ครอบครัวเริ่มมีปัญหาทะเลาะกับสามีบ่อย บางครั้งก็ถึงขั้นทุบตีกัน บางครั้งหลังจากที่ทะเลาะกันเธอก็คิดจะแยกทางกับสามี แต่เมื่อมาคิดถึงลูกก็ต้องทนอยู่ร่วมกันต่อไป สามีทำงานคัดเลือกกุ้งซึ่งจะมีงานตามฤดูกาลเมื่อไม่มีงานเขาย่อมมาที่บ้าน ทำให้เธอต้องหาอาชีพเสริม เธอรับจ้างซักเสื้อผ้า สามีก็ช่วยทำด้วย และลูกชายคนโตช่วยส่งผ้าให้ลูกค้า แต่หลังจากส่งผ้าแล้วลูกชายมักจะไปเที่ยวกับเพื่อน ระยะเวลาแรกเธอไม่ทราบว่าลูกติดยา แต่เมื่อสังเกตพฤติกรรมของเขาพบว่าลูกชายเปลี่ยนแปลงไปและสืบทราบว่าลูกเสพเฮโรอีน เธอเสียใจมาก และคิดว่าที่ลูกเป็นอย่างนี้คงมีสาเหตุมาจากพ่อแม่ไม่สนใจเขา สามีดื่มเหล้า เมื่อรู้ว่าลูกติดยาก็กวาดไปบำบัดที่วัดถ้าสิงห์ จนกระทั่งหายจากอาการรอยากยาแล้วกลับมาอยู่ที่บ้าน แต่มาอยู่ไม่นานก็กลับไปเสพอีก เธอไม่รู้จะจัดการอย่างไรกับลูก เพราะเธอสั่งสอนเขาก็ไม่เชื่อฟัง จนบางครั้งเธอต้องทุบตีลูกหรือเอาโซ่มาล่ามไว้ก็มีแต่เขาไม่เซ็ดหลาบ

ขณะที่ลูกชายกำลังติดยาเสพติด เพื่อนมาติดต่อให้เธอเป็นผู้จำหน่ายยาเสพติด (เฮโรอีน) เธอมีความเห็นว่าเป็นงานที่มีรายได้เงินดี ก็ทดลองนำมาจำหน่าย และเธอให้ลูกชายคนโตนำไปจำหน่ายเพื่อน ลูกชายมีเฮโรอีนเพิ่มมากขึ้น เธอทนเห็นสภาพลูกไม่ได้จึงตัดสินใจหยุดจำหน่ายยาเสพติด เพราะคิดว่าถ้าไม่จำหน่ายยาเสพติดลูกชายก็คงจะเลิกเสพได้ และต่อไปเธอจะไม่ให้เงินลูก เพราะคิดว่าถ้าเขาไม่มีเงิน เขาคงไม่ได้เสพยาอีก แต่ลูกชายไปลักทรัพย์ของผู้อื่น เพื่อนำเงินไปซื้อเฮโรอีนมาเสพอีก เธอทราบเรื่องเข้าจึงตัดสินใจจำหน่ายยาเสพติดอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ดิฉันไม่ให้ลูกชายช่วยจำหน่าย แต่จะให้เฮโรอีนลูกไว้เสพเป็นครั้งคราว เพราะว่าถ้าไม่ทำแบบนี้ลูกต้องไปลักทรัพย์สินของผู้อื่นอีก การที่เธอจำหน่ายยาเสพติดทำให้ตำรวจสืบทราบเรื่องราว เธอจึงหนีมาอยู่กับน้องสาวที่จังหวัดปัตตานี โดยทิ้งลูกชายสองคนอยู่กับสามีก่อนเธอมาพร้อมกับลูกสาวคนเล็กโดยคิดจะมาอยู่เพียงชั่วคราว แต่ก็ไม่กลับไปเพราะกลัวจะถูกตำรวจจับกุม หลังจากที่เธอมาอยู่ได้ประมาณ 2 เดือนกว่า สามีรู้ว่าเธอไม่กลับไป จึงตามมาพร้อมลูกชายคนที่สอง เธอเป็นห่วงลูกชายคนโต จึงให้สามีไปรับและในที่สุดก็มาอยู่ด้วยกันทั้งครอบครัว

ครอบครัวของเธอมาอยู่ที่จังหวัดปัตตานีได้มาพักอาศัยอยู่กับน้องสาว ช่วงแรก เธอช่วยน้องสาวจำหน่ายเฮโรइन โดยการเป็นผู้ส่งเฮโรइनร่วมหลานสาว ก็ทำอย่างนี้เรื่อยมาจนกระทั่งน้องสาวหยุดจำหน่าย แต่ได้นำยาเสพติดที่รับมาให้เธอจำหน่ายแทน เพื่อให้เธอหาเงินเช่าบ้านอยู่เป็นของตนเอง และช่วงที่เธอจำหน่ายเฮโรइन เธอได้เล่นไพ่ด้วย เมื่อได้เงินก็นำมาซื้อของใช้ในบ้าน พอครอบครัวของเธอมีเงินใช้อย่างไม่ขัดสนแล้วน้องสาวก็กลับไปจำหน่ายอีก โดยเราทั้งครอบครัวจะผลัดเปลี่ยนกันจำหน่าย จนกระทั่งน้องสาวถูกตำรวจจับกุมพร้อมกับหลานสาว เธอกลัวพลาดเหมือนน้องสาวจึงหยุดด้วย ส่วนสามีและลูกชายทำงานเรือประมงเลี้ยงคนในครอบครัว แต่เงินที่ได้รับไม่เพียงพอสำหรับการเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัวเธอและน้องสาว เพราะต้องเลี้ยงดูลูกน้องสาว 6 คน และลูกเธออีก 3 คน

เมื่อสามีมาทำงานเรือประมงและขณะที่เรือเข้าฝั่งครั้งละ 2 - 3 วัน นายจ้างจะนำลูกเรือประมงชาวพม่าและชาวกัมพูชามาพักอาศัยที่บ้านของเธอชั่วคราว ลูกเรือประมงล้วนเสพยาเสพติด เธอจึงติดต่อยาเสพติดมาจำหน่ายให้ลูกเรือดังกล่าวและจำหน่ายแก่คนทั่วไปอีก เธอจำหน่ายยาเสพติดติดต่อกันมาประมาณ 3 เดือนกว่า ก็ถูกตำรวจจับกุมมาดำเนินคดี

ศาลพิพากษาว่ามีความผิดฐานพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (เฮโรइन) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ตามกฎหมายยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง 66 วรรคหนึ่ง ให้ลงโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 90 ฐานจำหน่ายเฮโรइन ให้จำคุก 6 ปี และลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 78 เหลือโทษจำคุก 4 ปี

กรณีศึกษาที่ 12 : ปุ่ม

ปุ่มอายุ 21 ปี นับถือศาสนาพุทธ มีภูมิลำเนาเดิมที่จังหวัดระนอง จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สมรสแล้วแต่ไม่มีบุตร คู่สมรสถูกเกณฑ์ทหารอยู่ที่ค่ายอิงคยุทธบริหาร จังหวัดปัตตานี พ่อแม่ประกอบอาชีพ ทำสวนยางพารา สวนกาแฟ และทำนา ตามแต่ฤดูกาล มีรายได้ประมาณปีละ 400,000 บาท มีพี่น้อง 4 คน เป็นคนที่ 3 พี่ชายคนโตพิการขาซ้ายตัวเล็กและเป็นโรคหัวใจรั่วมาแต่กำเนิด พี่สาวและลูกสาวติดเชื้อเอดส์จากสามี ซึ่งพี่สาวเสียชีวิตขณะที่เธออยู่ในเรือนจำ ส่วนน้องคนที่ 4 เรียนจบระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปัจจุบันทำงานบริษัทแห่งหนึ่งที่จังหวัดชุมพร

ชีวิตวัยเด็กของเธอได้ถูกกระทำจากคนในสังคมหลายอย่างด้วยกัน พ่อแม่ทิ้งให้อยู่กับย่าซึ่งชรามากแล้ว เนื่องจากที่มีผู้มีอิทธิพลคนหนึ่งเป็นผู้ยิงคนตาย หลังจากนั้นเขานำปืนมาไว้ที่บ้านพ่อ ทำให้พ่อถูกจับกุมมาดำเนินคดีในข้อหาฆ่าคนตาย "พ่อถูกใส่ร้าย" "พ่อไม่ผิด" แต่พ่อได้ต่อสู้คดีจนชนะ ชายคนดังกล่าวไม่พอใจจึงข่มขู่พ่อด้วยวิธีการต่าง ๆ และต่อมาแม่ก็ถูกใส่ร้ายว่าทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนถูกจับไปดำเนินคดีอีกคนแต่แม่สู้คดีจนชนะเช่นกัน และพวกเขาจึงจับตัวแม่ไปข่มขืนแม่กลัวการคุกคามมากจึงไปร้องเรียนต่อแม่ทัพภาคที่ 4 แต่พ่อแม่ยังถูกข่มขู่ รั้งแก และถูกติดตามฆ่าอีกจนไม่สามารถอยู่ที่จังหวัดระนองได้จึงต้องหนีมาอยู่ที่จังหวัดปัตตานี

ขณะที่เธอพักอาศัยอยู่กับย่าก็ต้องทนสภาพการถูกรังแกจากผู้ไม่หวังดีหลายประการอย่างด้วยกัน เช่น พวกเขาก็เอายาฆ่าหญ้าใส่ในบ่อน้ำที่ใช้อุปโภคบริโภค เมื่อถึงเวลากลางคืนก็ถูกก้อนหินปาหลังคาบ้านจนกระเบื้องแตก ต้องเปลี่ยนอยู่บ่อย ๆ ส่วนยางที่พ่อปลูกไว้ก็ถูกทำลายทั้งสวน เธอจำเหตุการณ์ร้าย ๆ อย่างฝังใจและเกลียดคนพวกนั้นที่เป็นต้นเหตุให้ครอบครัวเธอไม่มีความสุข

ช่วงที่เธออยู่กับย่า พ่อแม่ส่งเงินมาให้เพียงเดือนละ 500 บาท สำหรับค่าใช้จ่ายของสมาชิกทุกคนในครอบครัวทั้งหมด 5 คน ช่วงชีวิตในขณะนั้นเธอต้องใช้จ่ายอย่างประหยัดเมื่อเห็นเพื่อนกินอะไรก็ได้กิน เสื้อผ้าก็ไม่เคยได้ใส่เหมือนเพื่อนคนอื่น ไม่มีใครสนใจและเข้าใจความรู้สึกของเธอ จนกระทั่งพี่สาวเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พ่อแม่ได้รับตัวพี่สาวมาอยู่ที่จังหวัดปัตตานี เมื่อพี่สาวไม่อยู่เธออายุเพียง 10 ขวบ ต้องทำหน้าที่ทำอาหาร ดูแลพี่ชายที่พิการและน้องสาวแทนพ่อแม่ และช่วยเหลืออย่างงานบ้านต้องทำงานบ้านเหมือนผู้ใหญ่ทุกอย่าง ส่วนทางด้านการศึกษาเธอเป็นเด็กที่สนใจการเรียนและสอบได้ลำดับที่ 1 เป็นประจำ เมื่อเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ครูที่โรงเรียนได้ส่งรายชื่อเข้าชิงรางวัลพระราชทาน ฯ ประเภทนักเรียนเรียนดีแต่ยากจน และได้รับรางวัลดังกล่าว เมื่อศึกษาต่อในระดับมัธยมจึงสามารถเบิกค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเรียนทุกอย่าง และยังได้รับเงินทุนการศึกษาอีกปีละ 1,000 บาท จนกระทั่งจบชั้นมัธยม

เมื่อเธอเรียนจบชั้นมัธยมปีที่ 3 พ่อแม่กลับมามีบ้าน ส่วนเธอได้ศึกษาต่อที่วิทยาลัยเกษตรกรรมจังหวัดระนอง ในสาขาการประมง เธอเป็นเด็กที่ตั้งใจเรียน และชอบวิชาวิทยาศาสตร์และการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำเป็นพิเศษ เธอเล่าว่า วิชาการที่เกี่ยวกับการประมงทุกวิชาเธอสอบได้ลำดับที่ 1 ทุกครั้ง แต่วิชาที่ไม่ชอบคือ คณิตศาสตร์และภาษาอังกฤษ แต่ก็ไม่ใช่

เคยสอบตก เมื่อเรียนชั้นปีที่สอง เริ่มคบเพื่อนและได้เล่นไฟกันในห้องพักจนอาจารย์จับได้แล้ว ถูกลงโทษภาคทัณฑ์ และต่อมาภาคเรียนที่ 2 เธอทะเลาะวิวาทกับเพื่อนชายอีก เนื่องจากเขาขโมยหนังสือภาษาอังกฤษของเธอไป เธอใช้ชีวิตที่เพื่อนจนหัวแตก อาจารย์ไปแจ้งความตำรวจ จึงมาในที่เกิดเหตุ เจ้าทุกข์ไม่เอาเรื่อง แต่ทางวิทยาลัยเชิญพ่อไปที่โรงเรียน และชี้แจงว่ามีผลการเรียนดี แต่กระทำผิดวินัยเป็นครั้งที่สองจึงต้องให้พักการเรียนไว้ก่อน วันนั้นพ่อร้องไห้ เธอรู้สึกผิดมากที่ทำให้พ่อผิดหวังและเสียใจ

หลังจากถูกพักการเรียนมาพักอาศัยอยู่กับครอบครัวที่สาวที่จังหวัดปัตตานี แล้วทำงานที่ร้านขายหนังสือได้รับเงินเดือน ๆ ละ 3,600 บาท เธอตัดสินใจไม่กลับไปเรียนต่อ เธอได้รับรู้เรื่องสะเทือนใจอีกครั้ง เมื่อทราบว่า ทุกคนในครอบครัวที่สาวคิดเชื้อเฮดส์ เธอเริ่มคิดมากและมีมักจะแอบร้องไห้คนเดียวบ่อย ๆ เพราะสงสารพวกเขาที่ต้องประสบชะตากรรมดังกล่าว แต่เธอไม่เคยรังเกียจ ในทางตรงกันข้ามได้ดูแลพวกเขาอย่างดี เพราะอยากจะทำบุญคุณที่เธอให้การเลี้ยงดูและช่วยเหลือมาโดยตลอด พวกเขามีปัญหาโรคแทรกซ้อนบ่อย และต้องถ่ายเลือดเป็นประจำ ต้องใช้เงินเป็นจำนวนมาก หลานต้องรักษาตัวมาตลอดระยะเวลา 9 ปี สภาพร่างกายที่สาวทรุดโทรมลงมาก จึงต้องกลับไปอยู่กับพ่อแม่ที่ระนอง ส่วนพี่เขยยังสามารถทำงานเป็นได้กึ่งเรืออยู่ที่จังหวัดปัตตานีต่อไปอีก ต่อมาเธอลาออกจากงานร้านหนังสือและย้ายไปทำงานที่สะพานปลาจังหวัดปัตตานี เธอเริ่มคบหาอยู่กับผู้ชายในฐานะคนรัก และในที่สุดได้ตกลงใช้ชีวิตร่วมกัน เธอใช้ชีวิตคู่ร่วมกันประมาณ 3-4 ปี สามียังต้องการเกษียณชีพการแพทย์ พี่ชาย พี่สาว และหลานต้องได้รับการรักษาตัวในโรงพยาบาลตลอด จนกระทั่งพ่อต้องนำที่ดินไปค้ำประกันเพื่อกู้เงินจากธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์มารักษาตัวลูก และหลานจนหมดเงิน เธอก็ไม่มีเงินพอที่จะช่วยเหลือเขาเพราะรายได้จากการทำงานนั้นเพียงพอสำหรับเลี้ยงตนเองคนเดียวเท่านั้น

วันหนึ่งพ่อโทรศัพท์มาบอกว่าพี่สาวอาการทรุดหนักมากให้กลับบ้านด่วนเธอไปเยี่ยมพี่สาว เขาดีใจมากและพยายามจะลุกขึ้นมาหา เขาต้องการกำลังใจ เพราะญาติคนอื่น เมื่อทราบว่าพี่สาวเป็นโรคเฮดส์พวกเขาต่างพากันรังเกียจ ไม่ให้กำลังใจแล้วยังซ้ำเติมอีก เธอรู้สึกเกลียดชังคนพวกนี้ เพราะเธอทราบว่าขณะที่พี่สาวมีเงินญาติหลายคนมาดี มีแต่คนรักคนเอาใจใส่ แต่เมื่อพี่สาวตกอยู่ในสภาพดังกล่าวหลายคนทำตัวออกห่างและเธอได้พูดถึงพี่เขยว่า "เขาซื้อยามารักษาเดือนละ 20,000 บาท แล้วเขามีสุขภาพแข็งแรง ทำงานได้ แต่เขาไม่มีเหลือส่งไปรักษาภรรยาและลูก" ภาระในเรื่องดังกล่าวก็ตกเป็นของคนในครอบครัวเธอ เธอทน

คุณภาพที่สาวไม่ได้และคิดเสมอว่า "พี่เขยเรามีชีวิตอยู่ได้เพราะมียาดีกิน" ดังนั้น เธอต้องหาเงินมาซื้อยารักษาให้พี่สาวและหลาน เธอจึงหนีพี่สาวกลับมาที่จังหวัดปัตตานี โดยบอกแม่ว่าจะมาทำงานหาเงินแล้วค่อยกลับบ้าน

วิธีการหาเงินทางลับของเธอเข้ามาในความคิด คือ เธอพักอาศัยกับกบซึ่งเพิ่งแยกกันอยู่กับสามี แต่สามีเขายังส่งเสียด้านเงินทองให้ทุกเดือน เธอทราบว่ามีสามีของเขาย้ายมาอยู่ที่ยาบ้าอยู่ที่จังหวัดตรัง ส่วนพี่ชายสามีเธอเป็นผู้เสพและจำหน่ายยาบ้า ซึ่งรับมาจากสามีของกบเช่นกัน จากการสัมพันธ์ติดต่อกับพี่ชายสามีและเพื่อนทำให้เธอมองเห็นช่องทางในการหาเงินจำนวนมากและรวดเร็ว ทำให้เธอสามารถส่งเงินไปรักษาพี่สาวและหลานได้ง่ายขึ้น

เธอคิดและตัดสินใจแล้วจึงติดต่อพี่ชายสามีให้แบ่งยาบ้ามาจำหน่ายครั้งแรก 50 เม็ด โดยพี่ชายสามีเป็นคนติดต่อกับสามีของกบซึ่งอยู่ที่จังหวัดตรังให้ส่งยาบ้ามากับรถบรรทุกปลา กบและพี่ชายสามีไปรับยาบ้ามาให้แล้วเธอนำยาบ้าไปให้หนูซึ่งเป็นผู้เสพนำยาบ้าไปจำหน่ายให้ลูกค้า เมื่อจำหน่ายยาบ้าเรียบร้อยแล้ว เธอจึงให้เงินกบเก็บไว้เพื่อส่งให้สามีเขาต่อไป เธอให้กบโทรศัพท์ติดต่อสามีเขาส่งยาบ้ามากับรถขายปลาอีก ครั้งนี้เธอส่งยาบ้า 120 เม็ด แล้วไปรอที่บ้านหนูเป็นสถานที่ที่นัดให้ผู้ซื้อมารับยาบ้า เมื่อกบและพี่ชายสามีนำยาบ้ามาถึง เธอและกบนำยาบ้าไปนับในห้องนอนของหนู หลังจากนั้นได้นำยาบ้ามาให้ผู้ซื้อ 100 เม็ด เมื่อเขาได้รับยาบ้าแล้วเขาบอกว่ายาบ้าไม่ครบตามที่ตกลงกัน จึงเกิดการถกเถียงกัน เขายอมจ่ายเงินตามที่ตกลงกันได้ แต่หลังจากลูกค้าออกจากบ้านไปครู่เดียวตำรวจมาตรวจค้นบ้านของหนูและพบยาบ้า 20 เม็ด ซึ่งกบแอบซ่อนไว้ใต้ที่นอน ตำรวจจึงจับกุมตัวทั้งสี่คนมาดำเนินคดี ทุกคนให้การรับสารภาพและศาลได้พิพากษาว่า หนูมีกบมีความผิดพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 66 วรรคหนึ่ง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 มาตรา 91 ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีน ๙ จำคุกคนละ 6 ปี ฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจำคุกคนละ 9 ปี รวมจำคุกคนละ 15 ปี ลดโทษกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้จำคุกมีกำหนดคนละ 7 ปี 6 เดือน

กรณีศึกษาที่ 13 : เบ็ล

เบ็ลอายุ 20 ปี นับถือศาสนาพุทธ มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดมหาสารคาม เธอเล่าประวัติชีวิตของเธอว่า ในวัยเด็กพ่อแม่อยู่ด้วยกันที่บ้านเช่าใกล้วัด เมื่อแม่ตั้งครรภ์แล้วคลอดน้องชาย แม่หนีจากไปขณะที่เธออายุประมาณ 6 ขวบ แล้วพ่อได้ย้ายมาอยู่ที่เช่าบ้านใกล้ตลาด พ่อทำงานที่โต๊ะสนุกเกอร์ได้ค่าจ้างวันละ 60 บาท พ่อเลี้ยงดูเธอและน้องซึ่งเป็นทารก ตอนเช้าเธอจะหิ้วน้องไปหาพ่อที่ตลาด วันไหนหาพ่อไม่เจอแม่ค้าที่ขายของในตลาดบางคนก็ให้ขนมบ้าง ให้เงินมาบาทสองบาท ตอนนั้นเธอรู้สึกดีใจมาก ชีวิตครอบครัวเธอเป็นอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งเธออายุ 7 ขวบและเข้าเรียนชั้นประถมปีที่ 1 ได้ย้ายมาอยู่ที่บ้านของลุงป้าที่หลังตลาด ซึ่งมีป้าอยู่ด้วย ย่าส่งให้เรียน ส่วนป้ากำลังป่วย และต่อมาป้าได้เสียชีวิตขณะที่เธอเรียนชั้นประถมปีที่ 3 ลุงต้องไปรับราชการทหารที่จังหวัดเลยแต่ป้ายังอยู่ที่เดิมมีอาชีพขายมันแกวเลี้ยงสมาชิกในครอบครัว

ระยะหลังพ่อติดเหล้าหนักขึ้น เวลาเมาจะอาละวาดทุกคนในบ้าน บางครั้งก็ทำลายข้าวของภายในบ้านจนญาติที่น้องเอียมระอา ไม่อยากอยู่ใกล้ ตั้งแต่นั้นมาชีวิตของเธอเริ่มเปลี่ยนไป ตอนเข้าก่อนไปเรียนหนังสือและหลังเลิกเรียนต้องมารับจ้างรีดไล่ไก่ได้ค่าจ้างวันละ 2 บาทเป็นค่าขนม จนกระทั่งเรียนเรียนชั้นประถมปีที่ 4 ป้าและลุงได้ย้ายไปอยู่กับลุงที่จังหวัดเลย เมื่อไม่มีป้าอยู่ด้วยพ่อไม่สามารถเลี้ยงดูน้องชายได้จึงยกน้องชายให้เป็นบุตรบุญธรรมของคนในคณะตลก

เมื่อเธอเรียนชั้นประถมปีที่ 5 เริ่มคบรุ่นพี่ พวกเขาจับเธอมาแต่งตัวแล้วพาไปเที่ยวงานกาชาด ตอนให้สูบบุหรี่ โดยบอกว่าถ้าไม่สูบบุหรี่พวกเขาจะไม่คบ เธอจึงหัดสูบบุหรี่หัดเดิน และอีกหลายอย่างที่ทำไมเป็นพวกเขาก็จะสอนให้หมดคอยู่กับรุ่นพี่กลุ่มนี้มาเข้าพวกเขาให้หัดดมกวาดสาม เค. เธอก็ทำตามเขาก็ก และเมื่อต้องการเงินพวกเขาได้พาไปเธอพบชายสูงอายุคนหนึ่ง ซึ่งเขาเสนอว่าจะให้เงิน 500 บาท ถ้าเธอไปนอนกับเขา ด้วยความที่เป็นเด็กไร้เดียงสาและต้องการเงินจึงไปนอนกับเขา เมื่อพ่อทราบเรื่องจึงไปเรียกร้องค่าเสียหายจากชายดังกล่าว แต่เขาไม่มียอมจ่ายให้ตามที่เรียกร้อง แต่ต่อรองว่าจะจ่ายให้ 3 หมื่นบาทพร้อมทองคำหนัก 1 บาท แต่มีข้อแลกเปลี่ยนว่าต้องให้เธอไปอยู่กับเขา ซึ่งตอนนั้นเธอยังเรียนไม่จบชั้นประถมปีที่ 6 ในที่สุดเธอต้องมาเป็นภรรยาของเขา และพยายามจะไปจากเขาแต่ไม่รู้จะหนีไปที่ใด ดังนั้น จึงให้เขาไปส่งที่เพชรบุรีเพื่อไปตามหาแม่จนพบก็ดีใจมาก จึงมาอยู่กับแม่

แม่ให้เธอร้องเพลงที่ร้านอาหาร แต่อยู่กับแม่ไม่นานก็กลับไปหาพ่อ พ่อโกรธมาก จึงทุบตีและบังคับให้ทำงานขายบริการทางเพศที่จังหวัดนครราชสีมา การทำงานที่นี้ทำให้รู้จัก ยาม้าเพราะเจ้าของสถานบริการเขาบังคับให้หญิงบริการที่ร้านทุกคนเสพยาบ้า ถ้าใครไม่เสพยา จะถูกทุบตี อยู่ที่นี่ได้ประมาณ 5 เดือนก็หนีมาอยู่ที่ลำโรงเหนือ จังหวัดสมุทรปราการ ช่วงนี้ เธอเสพยาบ้าเพิ่มขึ้นเป็นวันละ 7-8 เม็ด มากที่สุด 10 เม็ด เสพมาประมาณ 1 ปี และได้ ตั้งครรภ์ถูกคนแรกโดยไม่ตั้งใจ แต่ลูกเสียชีวิตหลังคลอด เธอไม่มีเงินจ่ายค่ารักษาพยาบาลจึง หนีออกจากโรงพยาบาล แล้วมาขอพักที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง เมื่อหายจากอาการป่วยจึงทำงาน ที่ร้านดังกล่าว และสามีเจ้าของร้านต้องการให้เป็นภรรยาบ่อยจึงซื้อสร้อยคอทองคำให้สวมใส่ แล้วภรรยาเขาทราบเรื่องดังกล่าว จึงหนีไปอยู่ที่ อำเภอขลุง จังหวัดจันทบุรี และพบกับฝรั่งคน หนึ่งเขาเช่าบ้านอยู่กินกับเขาจนกระทั่งตั้งครรภ์ แต่เมื่อคลอดลูกชายเธอไม่ยอมยกลูกให้เขาแต่ ส่งไปให้ญาติเลี้ยงดูลูกแทน

เนื่องจากเธอมีปัญหาครอบครัวมาโดยตลอด เมื่อเธอย้อนกลับไปคิดถึงคนใน ครอบครัวและสถานการณ์ที่ผ่านมาครั้งใด ทำให้เธอคิดว่า พ่อแม่ไม่รัก เธอสูญเสียทุกสิ่ง ทุกอย่างไปหมดแล้ว และการเสพยาเสพติดเพื่อทำให้ลืมสิ่งเหล่านั้น

หลังจากเธอคลอดลูกชายเจ้าของสถานบริการจากจังหวัดปัตตานีไปหาเด็กสาวที่ จันทบุรีมาทำงาน เธอจึงขอเบิกเงินล่วงหน้าหนึ่งหมื่นบาทแล้วฝากคนเลี้ยงไว้ให้ลูก แล้วเธอมา ทำงานที่จังหวัดปัตตานี เมื่อมาทำงานเพื่อนที่ทำงานแนะนำให้เสพยาบ้าอีก เนื่องจากเจ้าของ สถานบริการจะนำยาบ้ามาแจกให้เด็กสาวที่ทำงานคนละเม็ดหนึ่งเม็ดทุกวัน เพื่อให้ขยันทำงาน แล้วเขาก็หักเงินจากการทำงานทุกเดือน

เธอทำงานขายบริการทางเพศมีรายได้เดือนละ 4-5 หมื่นบาทแต่ไม่มีเงินเหลือ เก็บเลยเพราะเจ้าของสถานบริการหักค่ายาบ้าหมด เมื่อเธอเสพยามากขึ้นจึงถูกตำรวจจับกุมแต่ ได้ปล่อยตัวไปเพื่อให้ทำงานเป็นสายลับให้ตำรวจ ครั้งแรกไม่ยอมทำหน้าที่เป็นสายลับเพราะเธอ มีลูกที่คอยให้ความช่วยเหลืออยู่

เธอทำงานขายบริการทางเพศที่จังหวัดปัตตานีได้ไม่นาน ก็ถูกจับกุมอีกเนื่องจาก จำหน่ายยาบ้า เธอยอมรับว่าจำหน่ายมานานแล้ว และครั้งนี้เธอต้องเป็นสายให้ตำรวจ เธอได้ ย้ายมาอยู่คนรัก ซึ่งเธอยังคงจำหน่ายยาบ้าอยู่เช่นเดิม พ่อแม่คนรักไม่ยอมรับจึงให้แยกกันอยู่ และต่อมาได้เปลี่ยนมาทำงานเป็นต๋อที่ร้านคาราโอเกะแห่งหนึ่งในเขตอำเภอเมืองจังหวัด ปัตตานี และย้ายไปทำงานร้านอาหารที่อำเภอหนองจิกจังหวัดปัตตานี สาเหตุที่ต้องย้ายที่อยู่

บ่อย ๆ เพราะการจำหน่ายยาเสพติดจะต้องไม่อยู่ที่หนึ่งที่ใดนาน และครั้งหลังสุดได้กลับมาทำงานที่สถานบริการทางเพศอีกครั้งหนึ่ง

ประวัติการกระทำผิด เธอเคยถูกจับกุมในข้อหาขายยาเสพติดมาแล้ว 3 ครั้ง แต่ไม่เคยถูกนำมาดำเนินคดีแต่อย่างใด เนื่องจากได้ทำงานเป็นสายลับให้ตำรวจ คือ ตำรวจจะส่งตัวเธอเข้าไปคลุกคลีกับผู้ที่มียุติกรรมที่น่าสงสัยว่าเกี่ยวข้องกับขบวนการค้ายาเสพติด การเป็นผู้เสพยาทำให้เธอสามารถเข้าไปมีความสัมพันธ์หรือติดต่อกับผู้ค้าในฐานะเป็นลูกค้า แต่มีบางครั้งที่เธอต้องแฝงตัวเข้าไปพักอาศัยอยู่กับผู้จำหน่าย เมื่อมีการติดต่อและซื้อขายยาเสพติด เธอต้องแจ้งข่าวให้ตำรวจทราบ และตำรวจเข้าไปจับกุมผู้กระทำผิดต่อไป ดังนั้น การที่เธอถูกจับกุม 3 ครั้งที่ผ่านมาตำรวจไม่ได้ดำเนินคดีแต่อย่างใด เธอทำงานก็ได้รับยาบ้ามาเสพยาและไม่ถูกดำเนินคดี แต่ในระยะหลังเสพยาบ้าเพิ่มมากขึ้นถึงวันละ 10 - 20 เม็ด ตำรวจจึงต้องจับกุมตัวมาดำเนินคดีเช่นกัน

การกระทำผิดในคดีอื่น ก่อนต้องโทษที่นี่เธอเคยต้องโทษอยู่ที่ทัณฑสถานหญิงสงขลา ในคดีพยายามฆ่ามาก่อน ศาลพิพากษาลงโทษจำคุก 5 ปี ได้รับการอภัยโทษเมื่อปี พ.ศ. 2539 สาเหตุการกระทำผิดในครั้งนั้น คือ เธอไปเที่ยวดิสโก้เธคกับเพื่อนที่อำเภอหาดใหญ่จังหวัดสงขลา มีการดื่มเหล้า ดื่มเบียร์ แล้วเดินรำกัน และขณะที่เดินรำอยู่ก็มีผู้ชายคนหนึ่งมาขอเดินรำด้วย เขาเดินด้วยประมาณสักเพลงสองเพลง ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งเข้ามาต่าและ อาละวาดแล้วทำลายอาหารและเครื่องดื่มบนโต๊ะ เธอโกรธมากจึงเอาขวดโซดาที่ตักจนแตกมาแทงที่สีข้างของผู้หญิงคนดังนั้นจนมีเลือดไหลออกมาเป็นจำนวนมาก เธอรู้สึกตกใจแต่ไม่ได้หนีไปจากที่เกิดเหตุแต่อย่างใด แล้วตำรวจเข้ามาในที่เกิดเหตุและจับกุมเธอไปดำเนินคดีดังกล่าว

เธอเล่าว่า เธอเคยทำงานกับร่วมกับผู้จำหน่ายยาบ้ารายใหญ่รายหนึ่ง ซึ่งขณะนี้เขากำลังต้องโทษอยู่ในเรือนจำจังหวัดปัตตานีเช่นกัน ขณะที่ทำงานกับเขา ก่อนทำงานเขาจะให้เธอและเพื่อนเสพยาบ้าคนละ 5 - 10 เม็ด เธอได้เป็นผู้ลำเลียงยาบ้าไปส่งให้ลูกค้าที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 4,000 เม็ด โดยนำยาบ้าใส่ในชุดชั้นในแล้วนั่งรถบรรทุกปลา เมื่อไปถึงด่านตรวจ เขาให้เธอลงจากรถดังกล่าวแล้วนั่งรถมอเตอร์ไซด์รับจ้างอ้อมไปทางด้านหลังไปที่นัดหมาย หลังจากนั้น เขาติดต่อผู้ซื้อให้มารับยาบ้า หลังจากทำงานเสร็จเธอเดินทางกลับโดยทางรถไฟ เธอทำงานร่วมกับเขามาประมาณ 2 ปีกว่า เขาจึงถูกจับกุมมาดำเนินคดี

เธอทำงานขายบริการทางเพศและได้ลักลอบจำหน่ายยาบ้าไปด้วย แต่เป็นการจำหน่ายให้กับลูกค้ารายย่อย เพราะที่นี่มีสายสืบของตำรวจมาก มีความเสี่ยงต่อการถูกจับกุม เมื่อส่งของต้องเพิ่มความระมัดระวังมาก ช่วงระยะเวลาและสถานที่ในการส่งยาบ้าเธอต้องกระทำในที่มืด เพราะจะทำให้ผู้คนมองเห็นไม่ชัดเจน ดังนั้น เธอมักใส่เสื้อสีดำเพราะสามารถอำพรางตัวได้ดี หลบหนีได้สะดวก

การเสพยาบ้า เมื่อเธอขาดยาจะทำให้รู้สึกหงุดหงิด โมโหง่าย มีนิสัยก้าวร้าว ใครพูดอะไรมาจะชอบเถียง ถ้าเธอไม่มียาบ้าเสพจะดื่มเหล้าแทน แต่มีข้อเสียที่ว่าหลังจากเมาแล้วถ้าใครมาทำอะไรให้ไม่ถูกใจ จะคิดฆ่าผู้อื่น เธอจะเกิดอาการแบบนี้หลังจากหยุดใช้ยาบ้าไป 2 - 3 วัน และถ้าวันไหนเธอได้ยาบ้ามาเสพแต่มีปริมาณไม่เพียงพอ ก็จะทำร้ายตัวเอง กรีดแขนขาดตนเองเพราะถ้าเห็นเลือดแล้วจะทำให้เธอสบายใจขึ้นมาก

ส่วนเพื่อนที่เสพยาด้วยกันก็จะมีอาการแตกต่างกันออกไป เช่น มือสั่น เครียดจัด แต่พอได้เสพเข้าไปสักพักหนึ่งเขาจะอารมณ์ดีขึ้น พูดคุยได้ทั้งวัน ชยันทำงาน สบายตัวเหมือนได้ขึ้นสวรรค์ กินเหล้ากินเบียร์ได้จำนวนมากกว่าเดิม ไม่ต้องรับประทานอาหาร 2 - 3 วันก็อยู่ได้ เมื่อเมามากบางคนจะมีอาการประสาทหลอน จะปิดไฟหรืออยู่ในที่มืด แล้วชอบมองไปที่หลังคา และบอกว่าเห็นงูบ้าง ถ้าบ้านมีรูก็จะคิดว่ามีคนคอยแอบดูบ้าง ชอบระแวงสงสัยว่าจะมีคนมาตามฆ่าบ้าง และบางคนที่ไม่ม่เงินจะซื้อยาบ้ามาเสพ แต่ต้องการยาบ้าด่วนไม่ว่าใครให้ทำอะไรก็จะยอมทำทุกอย่างแม้กระทั่งการขายตัว

ประวัติการกระทำผิดของเครือญาติ ได้แก่ พี่ชายของพ่อ ป้าสะไภ้ และลูกชายถูกจับกุมและจำคุกเนื่องจากกระทำผิดฐานจำหน่ายยาบ้า ศาลจังหวัดมหาสารคามพิพากษาจำคุกคนละ 5 ปี ซึ่งลูกชายของลุงถูกต้องโทษจำคุกขณะที่กำลังศึกษาอยู่ที่วิทยาลัยเทคนิค เพราะเขานำยาบ้าไปจำหน่ายในโรงเรียน เมื่อทางโรงเรียนทราบจึงให้ผู้ปกครองไปรับรองความประพฤติ แต่หลังจากนั้นพฤติกรรมไม่ดีขึ้น และได้ไปก่อคดีร่วมกับโทรมหญิงกับเพื่อนอีกในที่สุดก็ต้องโทษจำคุกทั้งครอบครัว

ส่วนครอบครัวของน้ำนั้นทั้งน้ำ น้ำเชยและลูกสาวเขาซึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก็ถูกจับกุมฐานจำหน่ายยาบ้าเช่นกัน เธอทราบข่าวจากเพื่อนว่าพวกเขาต้องโทษจำคุกคนละ 2 ปีกว่า เธอเล่าว่า เดิมน้ำของเธอขายขนมขบเคี้ยวที่ทำรถโดยสารที่จังหวัดมหาสารคาม และเขาได้ลักลอบจำหน่ายยาบ้าด้วย ส่วนลูกสาวเขานั้นได้ช่วยพ่อแม่จำหน่ายยาบ้าแก่ลูกค้าที่มาติดต่อซื้อที่บ้าน ในที่สุดก็ต้องโทษจำคุกทั้งครอบครัวเช่นกัน

ลักษณะร่างกายภายนอกของเธอที่ผู้สัมภาษณ์สามารถสังเกตเห็นได้ พบว่าที่แขนซ้ายของมีรอยแผลเป็นซึ่งมองดูแล้วแทบจะมองไม่เห็นผิวหนังที่เรียบเช่นคนปกติ จึงถามว่าเป็นอะไร เธอบอกว่า เธอกรีดเนื้อตัวเองตอนที่เมายาบ้า และเธอได้ให้ตุรอยแผลเป็นที่ต้นขาขวาอีกด้วย มีรอยแผลตั้งแต่เข้าขึ้นไปถึงต้นขาซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับที่แขน แต่ที่แขนขวาและขาซ้ายนั้น ไม่มีบาดแผลแต่อย่างใด

กรณีศึกษาที่ 14 : อ้อ

อ้ออายุ 36 ปี เป็นคนจังหวัดอุบลราชธานี นับถือศาสนาพุทธ มีพี่น้องพ่อแม่เดียวกัน 2 คน เธอเป็นลูกคนโต พอเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก็ต้องมาทำงานที่กรุงเทพฯ เพราะครอบครัวมีฐานะยากจน เธอทำงานครั้งแรกด้วยรับจ้างทำงานบ้าน ได้เงินเดือน ๆ ละ 600 บาท ทำงานมา 4 ปี นายจ้างเพิ่มเงินเดือนให้เป็นเดือนละ 1,800 บาท ทุกครั้งที่ได้รับเงินเดือนจะส่งให้แม่หมด แต่พอสิ้นปีเธอขอลงกลับไปอยู่บ้านหนึ่งเดือน เมื่อกลับมาก็ทำงานต่ออีกประมาณ 1 ปี จึงแต่งงานลูก 1 คน ทำให้เธอต้องกลับไปอยู่บ้านอีกครั้ง ต่อมาได้ทำงานเป็นแคดดี้ที่สนามกอล์ฟกรุงเทพฯกรีททำงานที่นี่มีรายได้ประมาณเดือนละ 9,000 บาท ส่วนสามีทำงานในโรงงานย้อมผ้าที่บางกะปิ ได้เงินเดือน ๆ ละ 6,000 บาท เธอส่งเงินให้แม่เดือนละ 6,000 บาทสำหรับค่าเลี้ยงดูลูก ทำงานอีกสองปีก็ตั้งครรวลูกคนที่สอง จึงลาออกจางานแล้วไปอยู่ที่บ้านอีก สามีทำงานเพียงคนเดียวและส่งเงินมาให้ทุกเดือนจนกระทั่งคลอดบุตรได้ไม่กี่เดือน เธอและสามีเริ่มมีปัญหาและแยกทางกัน

หลังจากนั้นประมาณสองปี พ่อป่วยเป็นโรคเบาหวาน เธอไม่มีเงินจ่ายค่ายาพ่อและไม่มีเงินซื้อนมให้ลูก กลุ้มใจมากที่ไม่รู้จะไปหาเงินที่ไหน เมื่อเพื่อนที่เคยทำงานร้านอาหารกลับมาเยี่ยมบ้านได้ชักชวนให้เธอไปทำงานด้วยกัน เธอจึงตัดสินใจไปทำงานกับเพื่อนที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้าน ทำหน้าที่เป็นพนักงานเสิร์ฟอาหาร ได้เงินเดือน ๆ ละ 1,500 บาท ก็พอมีเงินไว้ใช้จ่ายภายในครอบครัว หลังจากนั้นไม่กี่เดือนได้ทำหน้าที่ร้องเพลงอยู่ประมาณ 5 เดือน ทำให้ได้รับค่าจ้างเพิ่มขึ้นเท่าตัว และชอบพอกับนักดนตรี จึงพาเขาไปรู้จักกับพ่อแม่และลูกของเธอ เมื่อพ่อป่วยหนักเธอต้องออกจางานอีก สามีไปก็อยู่ที่บ้านด้วยกัน ว่างงานอยู่ไม่กี่วันตำรวจก็มาจับให้ไปร้องเพลงอยู่ประจำวงดนตรีตำรวจที่อำเภอศรีเชียงใหม่ ได้ร้องเพลงประมาณ 2 เดือนก็หมดงาน เธอและสามีจึงมาทำงานที่ร้านอาหาร

แห่งหนึ่งแล้วรู้จักของ เขาเป็นแขกประจำร้านอาหารที่เธอทำงานอยู่ และเขามาติดพันเด็กสาวที่ร้านอาหาร เธอก็ไม่ทราบประวัติส่วนตัวของเขามาก่อน ทราบเพียงแต่ว่าเขาขับรถรับจ้างอยู่ที่อำเภอโขงเจียม แล้วทองได้ชักชวนสามีและเธอมาเที่ยวภาคใต้ โดยบอกว่าไม่ต้องเสียจ่ายค่าใช้จ่ายใด ๆ เธออยากเห็นทะเล จึงลาพักงานมาเที่ยวภาคใต้สามวัน พอมาถึงโรงแรมในเมืองปัตตานี ทองจอดรถแล้วให้ทุกคนลงจากรถ ประมาณครู่หนึ่งตำรวจเข้ามาจับกุมตัวทุกคนที่เดินทางมากับรถคันดังกล่าว เธอตกใจมากมาก ทำอะไรไม่ถูก และพอไปถึงสถานีตำรวจจึงทราบว่าทองขนยาบ้ามาส่งให้ลูกค้าจำนวน 10,000 เม็ด เธอและสามีจึงถูกดำเนินคดีมาจนกระทั่งวันที่ล้มภาษณ์ โดยเธอต้องหาว่าร่วมกันกระทำความผิดฐานพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย มีผู้ร่วมกระทำผิดทั้งหมด 4 คน ขณะนี้ทุกคนถูกคุมขังอยู่ที่เรือนจำจังหวัดปัตตานี

กรณีศึกษาที่ 15 : หนู

หนูอายุ 24 ปี นับถือศาสนาพุทธ ภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สมรสแล้วมีบุตร 2 คน บิดาประกอบอาชีพประมงมีเรือของตนเองและเป็นสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ส่วนแม่เป็นแม่บ้าน บิดามารดาอยู่ด้วยกัน มีพี่น้องพ่อแม่เดียวกัน 3 คน เป็นลูกคนโตของพ่อ แต่เป็นลูกคนที่ 3 ของแม่ เพราะว่าแม่มีลูกกับสามีเก่า 2 คน

เธอเรียนไม่จบการศึกษาภาคบังคับเนื่องจากผลการเรียนไม่ดี เวลาเรียนจะมีอาการปวดหัวบ่อยต้องกินยาแก้ปวดมาตั้งแต่เด็ก เมื่อเรียนชั้นประถมปีที่ 5 จึงหยุดเรียนเพราะน้อยใจคิดว่าตัวเองโง่บ้าง ครูที่โรงเรียนห้ามมิให้กินยาแก้ปวดบ้าง บางครั้งถูกครูเขี่ยนบ้าง พ่อจะให้เรียนต่อก็ไม่เรียน แต่เมื่อเธออายุ 14 ปี ก็กลับมาเรียนที่ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนและทำงานในโรงงานไปด้วย ครั้นเธอจะสอบวิชาสุดท้ายก็ถูกผู้ชายจุดไปอยู่กับเขาได้ถึง 4 เดือน เธอจึงหนีกลับบ้านแล้วทราบตั้งครรภ์ 2 เดือนแล้ว จึงกลับไปอยู่กับเขาอีกจนกระทั่งคลอดบุตรอายุได้ 9 เดือนก็แยกทางกัน

เธอคิดว่า เธอเกิดมาพร้อมกับปัญหาของพ่อแม่ เพราะแม่ตั้งครรภ์เธอขณะที่พ่อกำลังบวชเป็นพระ แม่ไม่ต้องการจึงทำแท้งแต่ไม่สำเร็จ และในที่สุดเธอก็คลอดออกมา ป้าจึงนำมาให้ย่าเลี้ยงดูมาตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาล เธอพูดว่า "เธอเป็นหลานรักของย่าและเป็นลูกรักของพ่อ แต่แม่ไม่รัก" เมื่อโตขึ้นไม่ค่อยได้พูดคุยกับแม่ เมื่อมีปัญหาที่สาวต่างบิดาแม่

มักจะดูดำและทู่ตีเธอเพียงคนเดียว เมื่อถูกแม่ลงโทษ พ่อจะต้องทะเลาะกับแม่และทู่ตีแม่ ทุกครั้งเช่นกัน หนูจึงหนีออกจากบ้านเมื่ออายุ 17 ปี เพราะอยู่บ้านแล้วไม่สบายใจ ซึ่งก่อนหนีออกจากบ้านนั้นเพื่อนชักชวนให้มาทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟในร้านอาหารที่จังหวัดปัตตานี ระหว่างที่ทำงาน 3-4 เดือนแรกพักอยู่กับเพื่อน ต่อมาออกจากงานแล้วมาเช่าบ้านอยู่กับคนรัก เพราะต้องการมีครอบครัวที่อบอุ่น สร้างฐานะครอบครัวของตัวเอง จึงตกลงมาอยู่กับคนรัก ก่อนแล้วจึงพาไปขออนุญาตพ่อแม่เพื่อขออยู่ด้วยกัน สามีทำงานเป็นหัวหน้าคนงานที่สะพานปลา และเขาทำหน้าที่ขับรถรับส่งปลาในโรงงานด้วย ระยะเวลาสามีให้เงินเดือนเธอไว้ใช้จ่ายในครอบครัวทุกเดือน แต่เมื่อเขาต้องทำงานทั้งวันทั้งคืน และบางครั้งทำงาน 2-3 วันติดต่อกัน โดยไม่กลับบ้าน เขาจึงเสพยาบ้า เงินเดือนที่ได้รับแต่ละเดือนและค่าเบี้ยเลี้ยงอีกวันละ 200-300 บาทก็หมดไปกับการซื้อยาบ้า ระยะเวลาที่เขาไม่ได้ให้เงินไว้ใช้จ่ายในครอบครัวเลย และยังมีคนมาทวงหนี้ที่บ้านทำให้เธอต้องจ่ายหนี้ให้เขาอีก เมื่อเป็นแบบนี้บ่อย ๆ เงินที่เก็บออมไว้ก็หมดไป ในที่สุดเธอต้องขายของใช้ภายในบ้าน ได้แก่ วิทยุเทป รถมอเตอร์ไซด์ ตู้โชว์ และที่นอน ได้เงิน 30,000 กว่าบาท ก็นำมาใช้หนี้ให้สามีจนหมด

การที่สามีเสพติดยาบ้าจนเธอทนไม่ไหว จึงต้องแยกทางกันหลังจากที่อยู่ด้วยกันมา 5 ปีกว่าและมีลูกด้วยกัน 1 คน แล้วเธอก็กลับไปอยู่บ้านย่าอีกครั้ง จนกระทั่งยาเสียชีวิต หลังจากนั้นประมาณหนึ่งปี ก็มาอยู่เพื่อนรุ่นพี่เป็นเจ้าแก๊กขายปลาที่จังหวัดปัตตานีอีก เธอช่วยเขาขายปลากินอยู่กับเขาแล้วได้รับเงินเดือน ๆ ละ 6,000 บาท บางครั้งเขามิเงินพิเศษให้อีก

เธอทำงานที่สะพานปลาประมาณ 8 ปี ได้รู้จักขบวนการจำหน่ายยาบ้าเพราะที่สะพานปลาจะมีทั้งผู้จำหน่ายและผู้เสพหลายคนด้วยกัน ตอนแรกเธอไม่คิดจะยุ่งกับสิ่งเสพติด เพราะมันเป็นต้นเหตุให้เธอเลิกกับสามีคนที่สอง เธอทำงานโดยไม่มัวหมอมกับสิ่งเสพติด แต่เพื่อนหลายคนเสพยาบ้า เธอก็ไปนั่งดูเพื่อนเสพและอยู่มาวันหนึ่งเพื่อนชักชวนให้ทดลอง ความที่อยากรู้ว่าเมื่อเสพแล้วจะเป็นอย่างไร ยาบ้ามีรสชาติเป็นอย่างไรเพื่อนจึงเสพกัันทุกวัน เมื่อเธอทดลองเสพแล้วก็รู้ว่าเป็นยาแค้นงวงไส้จี หลังจากนั้นจึงเสพเรื่อยมา แต่จะเสพเฉพาะเวลาที่เธอทำงานเท่านั้น เพราะเธอตื่นมาทำงานตั้งแต่เวลา 04.00 น. ทุกวัน ดังนั้น ก่อนมาทำงานเธอเสพยาบ้าวันละเศษหนึ่งส่วนสี่เม็ด เสพยาบ้ามาประมาณ 2 เดือน และยาบ้าใช้เสพกัไม่เคยซื้อเองเพราะเพื่อนจะเอามาให้ตลอด

เธอมาอยู่ที่จังหวัดปัตตานีครั้งนี้ก็มีผู้ชายอีกคนมาขออยู่กับเธอ และตกลงที่จะอยู่กับเขาเพราะคิดว่าเขาสามารถเลี้ยงดูเธอได้ และอยากเอาชนะแม่ เพราะแม่เคยดูถูกเธอว่า "

หาสามีก็คนก็คงไม่ได้ดี" แล้วมาเช่าบ้านอยู่กับคนรักประมาณ 2 เดือน ก็ถูกจับกุมและมาอยู่ในเรือนจำในครั้งนี่

สาเหตุที่ถูกจับกุม เนื่องจากป๋มให้เธอติดต่อลูกค้ายาบ้าให้เพราะเขาเห็นว่าเธอรู้จักคนมาก ตอนแรกเธอบอกปฏิเสธ และเขามา 2-3 วันติดกันอีกยังปฏิเสธอยู่ ต่อมาชายคนหนึ่งซึ่งเขาเป็นคนจังหวัดเดียวกันมาพบเธอที่บ้าน เขามาขอร้องให้หายาเสพติดให้ เขาบอกว่า "ต้องการยาบ้าจำนวนมากเพื่อเอาไปให้ลูกเรือประมง" หลังจากชายคนดังกล่าวกลับไป 3 วัน เขาก็มารับยาน้ำจากเธอก็ไม่ได้เตรียมไว้ให้เขา และขณะนั้นป๋มก็ยังมาติดต่อให้เธอช่วยจำหน่ายยาบ้า หนูพูดเสมอว่า "เธอเสพยาบ้าจริง แต่ไม่เคยคิดว่าจะยุ่งเกี่ยวกับการจำหน่าย" แต่เมื่อชายคนนั้นมาติดต่ออีกจึงให้เขาไปบ้านป๋มและแนะนำให้รู้จักกัน แต่ชายดังกล่าวไม่ยอมติดต่อโดยอ้างว่าไม่รู้จักกันมาก่อน ในที่สุดเขาได้นำสถานที่ซื้อขายยาบ้ากับป๋มที่บ้านเช่าของเธอหลังจากเขาซื้อยาบ้าแล้วเดินออกจากบ้านไปเพียงครึ่งเดียวตำรวจเข้ามาตรวจค้นบ้านเช่าเธอ แล้วจับกุมเธอพร้อมกับเพื่อนรวม 4 คน

ศาลพิพากษาว่าเธอกับเพื่อนมีความผิดฐานพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 66 วรรคหนึ่ง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 มาตรา 91 ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีน ๙ จำคุกคนละ 6 ปี ร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจำคุกคนละ 9 ปี รวมจำคุกคนละ 15 ปี ลดโทษกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้จำคุกมีกำหนดคนละ 7 ปี 6 เดือน

กรณีศึกษาที่ 16 : กบ

กบอายุ 25 ปี นับถือศาสนาพุทธ มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดตรัง พ่อแม่มีอาชีพทำสวนยางพารา, ละตอ สภาพครอบครัวไม่มีปัญหา มีพี่น้อง 4 คน เธอเป็นลูกสาวคนโต ครอบครัวมีฐานะปานกลาง มีที่ทำกินเป็นของตนเอง แต่พ่อแม่มีค่านิยมให้ลูกชายเรียนหนังสือ น้องชายจึงสำเร็จชั้นอนุปริญาปัจจุบันทำงานรับราชการที่กรมทางหลวงแล้วกำลังศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี แต่กบไม่น้อยใจเลยที่น้องได้เรียนสูงกว่าในทางตรงกันข้ามเธอภูมิใจและดีใจที่สามารถทำงานส่งให้น้องเรียน ส่วนน้องชายอีกคนก็เรียนเก่งเป็นนักเรียนทุนพระราชทาน ก่อนต้องโทษเธอประกอบอาชีพรับจ้างคัดปลาที่สะพานปลาปัตตานี

ชีวิตในวัยเด็กเธออยู่ที่บ้านปู่ย่า ซึ่งบ้านของพ่อแม่ก็อยู่ในบริเวณเดียวกัน เมื่อเรียนจบชั้นประถมปีที่ 6 ไม่ได้เรียนต่อและมาช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านประมาณ 3 - 4 ปี อายุ 16 ปี ก็มาทำงานในโรงงานใกล้บ้านได้รับค่าจ้างเป็นรายวัน ๆ ละ 102 บาท ระยะเวลาแรกเงินที่ได้รับจากการทำงานให้แม่หมดเพื่อนำไปส่งให้น้องเรียน แต่การเป็นผู้หญิงและอยู่ในวัยสาวจึงอยากแต่งตัว เพื่อนที่ทำงานมักชักชวนกันไปเที่ยว แต่ก็นำเงินที่เธอทำงานได้ไปใช้จ่ายสิ่งที่ต้องการแล้วยังแต่สามารถเก็บเงินส่วนหนึ่งมาซื้อรถมอเตอร์ไซด์ให้พ่ออีก 1 คัน และแบ่งเงินส่วนหนึ่งให้ปู่ ครอบครัวอยู่อย่างมีความสุข

การทำงานนอกบ้านทำให้มีเพื่อน เริ่มเที่ยวนอกบ้าน พ่อแม่และปู่ห้ามก็ไม่เชื่อฟัง และกระทำในสิ่งที่ทุกคนห้าม จนกระทั่งป่าและญาติหลายคนไม่พอใจ แต่เธอก็คิดว่า "เธอไปเที่ยวแต่ไม่เคยทำตัวเสียหาย ยังมีความรับผิดชอบต่องานที่ทำ เงินก็ยังให้คนในครอบครัวเหมือนเดิม" เมื่ออายุ 20 ปีก็แต่งงาน ระยะเวลาสามีเขาดีทุกอย่าง แต่พออยู่ด้วยกันได้ไม่ถึง 2 ปี เขาก็มีผู้หญิงอื่น เธอรับสภาพไม่ได้ รู้สึกสับสน หาททางออกไม่ได้ มีอาการคล้ายคนบ้า ไม่มีสติแล้วไปยืนกลางถนนจะให้รถชน แม้ว่าแม่กับปู่มาขอร้องก็ไม่ยอม แล้วนาที่วิกฤติก็มาถึง เมื่อรถบรรทุกคันหนึ่งขับตรงมาที่เธอแล้วเพื่อนก็วิ่งเข้ามาผลักให้พ้นจากรถบรรทุกดังกล่าวได้ แต่เพื่อนถูกรถเฉี่ยวชนแทนแต่ไม่บาดเจ็บสาหัส

เหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้เธอคิดได้ว่า "เธอยังมีคนในครอบครัวและเพื่อนที่รักอีกหลายคน" จึงเริ่มตัดใจจากสามีโดยการออกจากบ้านเกิดมาทำงานที่อำเภอหาดใหญ่จังหวัดสงขลา มาพักอยู่กับกับเพื่อน ต่อมาที่สาวของสามีมารับไปทำงานที่สะพานปลาจังหวัดปัตตานี และได้รู้จักกับปู่แล้วเขาย้ายมาอยู่ด้วยกัน

การเกี่ยวข้องกับยาเสพติด เริ่มต้นจากลูกชายของพี่สาวสามีเป็นผู้เสพ เมื่อปู่ต้องการย้ามาจำหน่ายเพื่อนำเงินไปรักษาพี่สาวซึ่งกำลังป่วย ลูกชายพี่สาวจึงอาสาหาย้ามาให้ปู่แต่เขาขอรับเงินส่วนแบ่งจากการจำหน่ายย้าบ้าง เขาใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่เธอติดต่อผู้จำหน่ายจากจังหวัดตรัง แล้วให้หนูซึ่งเป็นผู้เสฟอีกคนที่รับย้าจากปู่ ครั้งละ 1 - 2 เม็ด โดยปู่ให้เขาติดต่อลูกค้าให้ พวกเขาติดต่อย้าจากมา 147 เม็ด ในราคา 3,600 บาท โดยมีเธอและลูกชายพี่สาวสามีเป็นผู้รับย้าแล้วมาที่บ้านของหนู พอมาถึงก็ให้ปู่เข้าไปนับย้ากันในห้องนอนของหนู แล้วนำมาให้ผู้ซื้อตามที่ตกลงกัน แต่ผู้ซื้อบอกว่าย้าไม่ครบตามที่สั่งปู่จึงมีปากเสียงกับผู้ซื้อ แต่ผู้ซื้อก็ยอมให้เงินมาปู่ตามที่ตกลงไว้คือ 14,000 บาท แล้วเมื่อเพื่อนได้โทรศัพท์มาบอกว่า "ตำรวจมาอยู่ที่หน้าบ้านของหนู ด้วยความตกใจกับจึงเอา

ยาบ้าส่วนที่เหลือเก็บซ่อนไว้ใต้ที่นอนของหนู แล้วตำรวจได้เข้าตรวจค้นภายในบ้านและพบยาบ้าที่เธอซ่อนไว้ และจับกุมพวกเธอทั้ง 4 มาดำเนินคดีและเข้ามาอยู่ในเรือนจำ

ศาลได้พิพากษาว่าเธอกับเพื่อนมีความผิดฐานพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 66 วรรคหนึ่ง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 มาตรา 91 ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีน จำคุก คนละ 6 ปี ฐานร่วมกันจำหน่าย เมทแอมเฟตามีนจำคุกคนละ 9 ปี รวมจำคุกคนละ 15 ปี ลดโทษกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้จำคุกมีกำหนดคนละ 7 ปี 6 เดือน

กรณีศึกษาที่ 17 : นิดน้อย

นิดน้อยอายุ 38 ปี มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดกาฬสินธุ์ นับถือศาสนาพุทธ ได้รับการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนต้องโทษมีอาชีพเป็นแม่บ้าน พ่อประกอบอาชีพทำไร่ มั่นลำปะหลัง ส่วนแม่มีอาชีพขายไก่ย่าง เธอมีพี่น้อง 6 คน

เธอแต่งงานกับสามีคนแรกเมื่ออายุ 21 ปีมีลูกชายด้วยกัน 1 คน หลังจากนั้นได้แยกทางกันสามีแล้วทิ้งลูกให้สามีเป็นผู้เลี้ยงดูลูก แล้วเธอแต่งงานครั้งที่ 2 กับผู้ชายในหมู่บ้านเดียวกัน อยู่ด้วยกันจนกระทั่งมีลูกชายอีกคน แต่เมื่อลูกอายุได้ 4 ขวบ ก็มีปัญหาทะเลาะกับสามีอีกจึงแยกทางกับสามีคนที่ 2 แต่เธอต้องเลี้ยงดูลูกเอง จึงพาลูกมาอยู่กับครอบครัวของพ่อแม่ซึ่งมีฐานะยากจน ทำให้เธอต้องการหางานทำเพื่อแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายภายในบ้าน ขณะที่กำลังหางานอยู่นั้นก็มีเจ้าของร้านอาหารจากบัตตานีไปรับผู้หญิงพื้นที่เดียวกันทำงาน เธอจึงให้พ่อแม่เลี้ยงดูลูกแล้วมาทำงานที่จังหวัดบัตตานี

ก่อนมาทำงานเธอไม่ทราบที่ร้านดังกล่าวขายสินค้าประเภทใด เมื่อมาถึงจึงทราบที่ร้านขายเฉพาะเครื่องดื่มประเภทมีเมาและมีผู้หญิงทำหน้าที่บริการแขก และถ้าแขกมีความพึงพอใจหญิงคนใดก็ให้ชายบริการทางเพศแก่แขกด้วย เธอมีความจำเป็นต้องเงินส่งให้ทางบ้าน จึงต้องทำงานดังกล่าวไประยะหนึ่งแต่ได้รับรายได้น้อย เนื่องจากต้อนรับแขกไม่เก่ง จึงปรึกษาเพื่อนว่าควรจะทำอย่างไร เพื่อนแนะนำให้เสพยาบ้า และเธอทดลองเสพยาบ้าแล้วก็ทำงานได้ดีขึ้น จึงเสพยาบ้าทำงานมาประมาณ 1 ปี ก็ได้รู้จักกับผู้ชายคนหนึ่งเขาให้เธอออกจากงานแล้วมาเช่าบ้านอยู่ด้วยกัน เขาประกอบอาชีพปลูกเรือประมงประเภทเรืออวนลาก อยู่กิน

ด้วยกันมาประมาณ 1 ปีกว่ามีลูกด้วยกัน 1 คน ทุกครั้งที่สามีกลับจากทำงานเขาจะให้เงินค่าจ้างและเงินที่เขาตกปลาแล้วนำมาขายได้มาให้เธอ แต่ทั้งสองนั้นเสพติดยาบ้ามาโดยเธอ เสพวันละ 1 เม็ด ส่วนสามีเสพวันละกี่เม็ดยังไม่รู้เธอไม่ทราบ

วันที่ถูกจับกุมมาดำเนินคดี สามีกลับจากทำงานก็ให้เงินเธอไปซื้อยาบ้า 4 เม็ด แต่เพื่อนที่เคยทำงานที่ร้านอาหารมาขอแบ่งยาบ้าจากเธอไป 2 เม็ด ในราคา 300 บาท และวันนั้นลูกของเธอไม่สบาย จึงแบ่งขายเพื่อจะได้เงินแล้วมาพาลูกไปหาหมอ และซื้อนมให้ลูกอีกด้วย เพราะเงินที่สามีให้เธอได้นำไปซื้อยาบ้าหมดแล้ว เธอยังไม่ได้ออกจากบ้านตำรวจก็เข้ามาตรวจค้นที่บ้าน และพบยาบ้า 2 เม็ดอยู่ในตะกร้าเครื่องแต่งตัว ตำรวจจึงควบคุมเธอมาดำเนินคดี โดยเธอทราบภายหลังว่าเพื่อนของเธอเป็นสายให้ตำรวจและเงิน 300 บาทที่เขานำไปซื้อตำรวจก็ใช้เป็นหลักฐานในการซื้อขายยาบ้า

ศาลพิพากษาให้เธอจำคุก 6 ปี 8 เดือน ฐานกระทำความผิดพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย

กรณีศึกษาที่ 18 : ส

สุอายุ 47 ปี นับถือศาสนาอิสลาม มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดสตูล เธอไม่ได้เรียนหนังสือ มีสถานภาพสมรสเป็นหม้าย เนื่องจากสามีเสียชีวิต มีบุตร 3 คน เธอไม่เคยพบกับพ่อของตนเองเลย รู้เพียงว่าพ่อชื่ออะไร นามสกุลอะไรเท่านั้น พ่อไม่เคยติดต่อมาเลย เธออยู่กับยายมาตั้งแต่เด็ก ยายให้การเลี้ยงดูเหมือนลูกของยายเอง แต่ฐานะความเป็นอยู่ของยายค่อนข้างยากจน เมื่อโตเธอต้องรับจ้างทำไม้พื้นขายให้กับโรงदान เธอต้องไปตัดไม้ในป่ากับชวานแล้วนำมาหั่นเป็นท่อน ๆ ไปขาย ต้องทำงานหนักมาโดยตลอด

เมื่อแต่งงานมีครอบครัว อยู่กินกับสามีได้ประมาณ 1 ปี ก็มีปัญหากันจึงหนีสามีไปอยู่ที่จังหวัดจันทบุรี 1 ปี แล้วกลับมาอยู่กินกับสามีคนเดิมที่จังหวัดสตูลอีกและต่อมาได้ย้ายครอบครัวไปทำงานที่ภูเก็ตประมาณ 1 ปี แล้วตั้งครุฑ 4 เดือนจึงกลับมาอยู่ที่จังหวัดสตูลอีก แต่หลังจากกลับมาอยู่ที่บ้านสามีไม่ทำงานและยังติดยาเสพติด ระยะเวลาเขาเสพเฮโรอีนกับบุหรี่ และได้เพิ่มปริมาณเฮโรอีนขึ้นเรื่อย ๆ จึงต้องเสพด้วยวิธีการฉีดเข้าเส้นเลือด

การที่สามีเสพเฮโรอีนทำให้เธอเข้าสู่กระบวนการกระทำผิดในคดียาเสพติด โดยเริ่มจากการรับเฮโรอีนจากผู้จำหน่ายรายใหญ่ซึ่งอยู่ในเมืองสตูลมาจำหน่าย ตอนนั้น

เฮโรอีนราคาถูกมาก เธอซื้อมาบ๊ีกละ 100 บาท แล้วนำมาบรรจูละเอียดกาแฟให้สามีนำไปจำหน่ายผู้เสพในราคาหลอดละ 10 บาท และต่อมาสามีก็ถูกจับกุมในข้อหาว่ากระทำผิดฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองและเสพ ศาลจังหวัดสตูลพิพากษาลงโทษจำคุก 2 ปี สามีต้องโทษขณะที่ลูกคนที่ 3 อายุ 1 ขวบ

ช่วงระยะเวลาที่สามีต้องโทษอยู่ในเรือนจำ เธอหยุดจำหน่ายเฮโรอีน เพราะกลัวว่าจะถูกจับกุมอีกคน แล้วมาทำขนมส่งขายที่สะพานปลาและทำเทียบเรือจังหวัดสตูล ในแต่ละวันส่งขนมขายได้ประมาณ 400 - 500 บาทต่อวัน ขนมขายดีและมีกำไรพอเลี้ยงดูคนในครอบครัวได้ แต่อยู่มาวันหนึ่ง "ลุง" ซึ่งเป็นคนในหมู่บ้านเดียวกัน เขามาขอร้องให้เธอช่วยติดต่อขอรับเฮโรอีนจากผู้ค้ารายใหญ่มาให้เขา เพราะลุงไม่สามารถไปติดต่อเองได้ เนื่องจากยังไม่ได้รับการวางใจจากผู้จำหน่ายรายใหญ่ และอีกทั้งไม่มีเงินพอที่จะไปซื้อ ครั้งแรกเธอปฏิเสธเพราะกลัวว่าจะถูกจับมาลงโทษเหมือนสามี ลุงจะไม่มีคนเลี้ยงดู แต่ลุงได้มารบเร้าอีก เธอจึงไปรับเฮโรอีนมา 50 บ๊ีก แล้วแบ่งให้ลุงไปขาย 10 บ๊ีก ครั้งนี้รับเฮโรอีนมาก่อนในราคาบ๊ีกละ 300 บาท แต่เธอขายลุงในราคาบ๊ีกละ 500 บาท แล้วลุงก็นำไปขายต่อให้กับลูกค้าในราคาบ๊ีกละ 800 บาท และส่วนหนึ่งลุงก็นำไปบรรจูละเอียดกาแฟจำหน่ายด้วย

เธอและลุงทำงานร่วมกันหลายครั้งด้วยกันและต่อมาเธอก็จำหน่ายเฮโรอีนให้ลูกค้ารายอื่นด้วย และไปรับเฮโรอีนจากผู้จำหน่ายรายใหญ่เพิ่มขึ้น จากบ๊ีกเพิ่มมาเป็นถุงแล้วก็นำมาบรรจูละเอียดบ๊ีกเอง ซึ่งทำให้ฉันได้กำไรจากการขายมากขึ้นด้วย

เมื่อสามีพ้นโทษจากเรือนจำจังหวัดสตูล เขามาอยู่กับครอบครัวและได้ประกอบอาชีพตัดไม้ฟันขายโรงงานเผาถ่าน พอมีรายได้มาเลี้ยงดูคนในครอบครัวบ้าง แต่เขายังเสพเฮโรอีนเช่นเดิม อยู่มาวันหนึ่งมีเจ้าทุกข์ไปแจ้งความและกล่าวหาว่าสามีเป็นผู้ขโมยเครื่องเลื่อยยนต์ตำรวจจะมาจับกุมตัวเขาที่บ้าน แต่วันนั้นสามีเขาไปทำงานตามปกติจึงไม่พบและตำรวจจึงให้สามีให้ไปพบที่โรงพักในวันรุ่งขึ้น

วันนั้นสามีไปโรงพักตั้งแต่เช้า จนกระทั่งเที่ยงเขาจึงได้กลับบ้านเขาบอกว่าตำรวจเรียกตัวไปสอบสวน แต่เขาปฏิเสธ จึงถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจข้อมกลับมา เธอจะให้สามีไปตรวจและรักษาที่โรงพยาบาลแต่สามีไม่ยอมไป จึงพักรักษาตัวอยู่ที่บ้านประมาณ 7 วันก็เสียชีวิตหลังจากที่สามีเสียชีวิตไปแล้วรอย้ำที่ด้านหลังสามีก็ปรากฏขึ้นเป็นรูปรอยเท้าและรอยรองเท้าเต็มหลังเขาไปหมด ตอนนั้นเธอและญาติโกรธมาก และจะไปนำศพของสามีไปชันสูตร และดำเนินคดีกับผู้ที่ทำร้ายสามี แต่ญาติบางคนไม่เห็นด้วยเนื่องจากว่าสามีเป็นคนไทยมุสลิม

เมื่อเสียชีวิตต้องจัดการศพตามหลักศาสนาภายในเวลาที่กำหนด เธอต้องสูญเสียสามีไปขณะที่ถูกไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองไม่ได้

เมื่อสามีเสียชีวิต เธอจึงจำหน่ายเฮโรอีนเลี้ยงดูคนในครอบครัวอีก 2 - 3 ปี จึงถูกจับกุมพร้อมเฮโรอีนจำนวน 50 ปึก ที่จังหวัดสตูล ศาลจังหวัดสตูลพิพากษาจำคุก 10 ปี และต่อมาเธอถูกส่งมาคุมขังยังทัณฑสถานหญิงสงขลา แต่เธอถูกจำคุกเพียง 7 ปี 2 เดือน ก็ได้รับการปล่อยตัว เนื่องจากได้รับการอภัยโทษ 1 ครั้ง และก็ได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกอีก 10 เดือน ในช่วงระยะเวลาที่ได้รับการลดวันต้องโทษเธอต้องปฏิบัติตนอยู่ภายใต้เงื่อนไขการคุมประพฤติและต้องอยู่กับผู้อุปการะของแม่ซึ่งประกอบอาชีพเป็นเจ้าของสถานบริการทางเพศ เมื่อเธอได้รับการปล่อยตัวก็มาช่วยแม่ทำงาน ทำหน้าที่ควบคุมเด็กสาวที่ทำงานขายบริการทางเพศ ก่อนทำงานเด็กสาวส่วนใหญ่จะเสพยาบ้าก่อนทำงาน เพราะถ้าไม่ได้เสพยาบ้าก็จะขี้เกียจ ไม่อยากทำงาน เธอต้องจัดหายาบ้ามาให้เด็กสาว และก่อนทำงานทุกคนก็จะได้รับยาบ้าคนละ 1 เม็ด แล้วเธอก็ยักเงินจากการทำงาน ส่วนยาบ้าที่เหลือก็จะให้เด็กสาวที่เธอไว้ใจเก็บไว้จำหน่ายแก่ที่มาใช้บริการด้วย

การติดต่อกับผู้จำหน่ายยาเสพติดรายใหญ่ในเมืองสตูล ปัจจุบันบุคคลดังกล่าวต้องโทษอยู่ในเรือนจำกลางบางขวาง ศาลพิพากษาจำคุกตลอดชีวิต เดิมเขาได้รับราชการครูแต่ได้ลาออกแล้วมาประกอบอาชีพค้าขายสินค้าประเภทแป้งทำขนม น้ำมันปาล์ม น้ำตาล และขนมชนิดต่าง ๆ ซึ่งสินค้าที่เขาขายส่วนใหญ่เป็นสินค้าที่ซื้อมาจากประเทศมาเลเซียและเป็นสินค้าที่ปลอดภาษี และมีบางส่วนที่เขาลักลอบนำเข้ามาโดยผิดกฎหมายด้วย ฐานะดั้งเดิมของครอบครัวผู้จำหน่ายรายใหญ่นั้นร่ำรวย เขาเป็นตัวแทนจำหน่ายยาเสพติดให้กับลูกค้าขนาดกลางเท่านั้น เพราะเขาซื้อเฮโรอีนมาจากทางภาคเหนือคราวละมาก ๆ และเธอก็เป็นคนหนึ่งที่ไปรับเฮโรอีนจากเขาเป็นถุง (น้ำหนักประมาณ 700 กรัม)

วิธีการรับส่งยาเสพติดระหว่างเธอกับผู้จำหน่ายรายใหญ่นั้นมีการตกลงจำนวนสินค้ากันล่วงหน้าว่าจะรับจำนวนเท่าใด ส่งของที่ไหน เมื่อถึงเวลาการนัดส่งของทั้งสองฝ่ายก็จะไปตามที่ได้นัดหมายกันได้ ช่วงแรกที่นัดส่งของกันเธอจะไปรับของเพียงคนเดียว โดยใช้รถมอเตอร์ไซด์เป็นพาหนะ เธอขี่รถมอเตอร์ไซด์ออกจากบ้านมุ่งตรงไปในเมือง ส่วนผู้จำหน่ายรายใหญ่จะขับรถยนต์มาถึงสถานที่นัดส่งของบริเวณชานเมือง ไม่มีคนพลุกพล่าน จึงรับส่งสินค้ากัน เมื่อตำรวจเริ่มสืบทราบว่าเป็นผู้จำหน่ายยาเสพติด จึงติดตามพฤติกรรม ดังนั้นในการรับส่งของครั้งต่อไปเธอต้องเพิ่มความระมัดระวังขึ้น เมื่อรับยาเสพติดก็จะมีคนอื่นมาด้วย

และเธอทำหน้าที่ควบคุมคนที่เธอจ้างมารับของไปต่าง ๆ บางครั้งต้องใช้คน 2 คนขึ้นไปเพราะว่าเมื่อคนที่หนึ่งรับของในช่วงหนึ่งแล้วส่งต่อให้กับคนต่อไปจนกว่าจะปลอดภัย ส่วนเธอจะไปรอรับของในระยะทางสุดท้ายหรือให้เขานำไปซ่อนไว้ในที่ปลอดภัย

ลูกค้ารายสำคัญของเธอ คือ ลุง ไต้เรือประมง และลูกชายเจ้าของกิจการซึ่งอยู่ตามเกาะน้อยใหญ่ในจังหวัดสตูล ซึ่งคนกลุ่มนี้จะนำไปจำหน่ายต่อให้กับชาวเกาะ ชาวเล และลูกเรือประมงอีกทอดหนึ่ง ซึ่งลูกค้าดังกล่าวจะมารับของจากเธอคนละ 10 บิ๊กบ้าง 20 บิ๊กบ้าง เพื่อนำไปแบ่งจำหน่ายอีกทอดหนึ่ง

เหตุการณ์วันที่เธอถูกจับกุมมาดำเนินคดีครั้งที่สองนี้ วันนั้นเวลาประมาณหลังเที่ยงคืน มีตำรวจประมาณ 10 กว่านายเข้ามาตรวจค้นภายในสถานขายบริการของแม่ซึ่งมีเธอเป็นผู้ดูแลแทนแล้วพบยาบ้าอยู่ใต้โต๊ะอาหารแขก จำนวน 30 เม็ด และยาบ้าที่สายลับของตำรวจส่งสายลับมาซื้ออีก 3 เม็ด พร้อมหมายเลขธนบัตรที่ใช้ในการซื้อขาย 600 บาท ตำรวจจึงจับกุมเธอซึ่งเป็นเจ้าของสถานที่มาดำเนินคดีเพียงคนเดียว

ศาลพิพากษาว่า เธอกระทำผิดพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 66 วรรคหนึ่ง เพิ่มโทษตาม มาตรา 97 เรียงกระทงลงโทษตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานมีเมทแอมเฟตามีน จำคุก 9 ปีฐานจำหน่าย เมทแอมเฟตามีน จำคุก 7 ปี 6 เดือน รวมจำคุก 16 ปี 6 เดือน ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้จำคุก มีกำหนด 8 ปี 3 เดือน

กรณีศึกษาที่ 19 : แว

แวอายุ 20 ปี มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดหนองบัวลำภู นับถือศาสนาพุทธ มีพี่น้อง 4 คน เป็นคนสุดท้อง เธอไม่ได้เรียนหนังสือเพราะพ่อแม่พักอาศัยอยู่ในสวนภายในหมู่บ้านชนบทห่างไกล เธอจึงไม่มีโอกาสได้รู้จักสถานศึกษาอื่นนอกเหนือจากบริเวณบ้านของตน และไม่เคยทราบว่ามีโรงเรียนในหมู่บ้านอยู่ที่ใด แต่พี่ของเธอมีโอกาสได้เรียนหนังสือกันทุกคน

เนื่องจากพ่อแม่มีอาชีพทำสวน ทำไร่และทำนา ชีวิตในวัยเด็กของเธอยู่กับคนในครอบครัวมาโดยตลอด จนกระทั่งพี่แต่งงานมีครอบครัวแล้วพวกเขาแยกย้ายออกไป แต่อย่างไร

ก็ตามทุกคนในครอบครัวมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน จะเห็นได้ว่า เมื่อถึงช่วงเทศกาลสงกรานต์ของทุกปีทุกคนต้องมารวมกันที่บ้านพ่อแม่ พี่น้องไม่เคยทะเลาะกัน

หลังจากพี่สาวแต่งงาน เขาก็ย้ายครอบครัวมาอยู่ที่กรุงเทพมหานคร และเมื่อเธออายุ 19 ปี พี่สาวให้มาช่วยเลี้ยงดูลูกของเธอ เพราะพี่สาวมีกิจการร้านซ่อมรถ เธอมาอยู่กับพี่สาวไม่เคยเดินทางไปไหนคนเดียว ถ้าจะออกนอกบ้านต้องไปกับคนในครอบครัวของพี่สาวเท่านั้น และในหนึ่งปีเธอจะมีโอกาสได้กลับบ้านเพียงครั้งเดียว หรือไม่ก็จะได้ไปเที่ยวกับคนในครอบครัวปีละหนึ่งครั้งเท่านั้น

วันหนึ่งเธอได้เดินทางกลับบ้านพ่อแม่ที่จังหวัดหนองบัวลำภูคนเดียว และได้รู้จักกับเพื่อนบนรถโดยสารเขารู้จักชวนให้ไปเที่ยวบ้านเขา และเธอก็ไปเที่ยวที่บ้านเพื่อน 3-4 วัน แล้วจึงไปบ้านพ่อแม่พร้อมเพื่อนคนดังกล่าว แล้วก็กลับมากทมพร้อมกันอีก หลังจากนั้น เธอได้ติดต่อกับเพื่อนคนดังกล่าวเรื่อยมา ดังนั้น พอถึงช่วงเทศกาลสงกรานต์เมื่อปี พ.ศ. 2543 เพื่อนชักชวนเธอมาเที่ยวภาคใต้ พี่ ๆ รวบรวมเงินให้มาไว้ใช้จ่ายจำนวนหนึ่ง และเธอมีทองคำที่สวมใส่อยู่อีก 6 บาท ก่อนมาที่ปัตตานีเพื่อนบอกว่าเขามีเพื่อนอยู่ที่นี้ เมื่อมาถึงเขาให้พักอาศัยอยู่ที่บ้านเพื่อนของเขา ที่บ้านดังกล่าวมีกลุ่มวัยรุ่นนอกรีตอาศัยอยู่กันหลายคนและเธอได้เห็นพวกเขาั่งสูบบุหรี่คุยกันอย่างสบายอารมณ์

เธอมาอยู่กับเพื่อนหลายวันแล้ว วันนั้นฝนตกตอนกลางวันเธอจึงเข้าไปอยู่ในห้องของเพื่อน และเห็นพวกเขากำลังเสพยาบ้า เพื่อนในกลุ่มชักชวนให้นั่งแล้วพวกเขาก็สอนวิธีการเสพยาบ้าให้เธอก็ไม่ได้ปฏิเสธแต่อย่างใด เพราะอยากทดลองว่ามันจะมีรสชาติเป็นอย่างไร เมื่อเธอได้เสพยาบ้าเพื่อนก็พูดว่า "จะคบกันต่อไปได้ก็ตรงนี้แหละ" ตั้งแต่นั้นมาเธอก็เสพยาบ้าเรื่อยมา โดยเพื่อนเป็นคนนำยาบ้ามาให้เสพที่ห้องพัก และครั้งต่อไปเธอจึงให้เงินเพื่อนไปซื้อยาบ้ามาให้เสพอีก เพราะว่า "เสพแล้วสบายใจ ไม่เครียด"

เธอใช้จ่ายเงินที่พี่ให้มาหมดไปอย่างรวดเร็ว เพราะนำเงินไปซื้อยาบ้าบ้าง และให้เพื่อนยืมส่งให้ทางบ้านบ้าง และบางวันเพื่อนชักชวนไปเที่ยวดิสโก้เธค หรือร้องเพลงที่จังหวัดยะลาบ้าง ที่อำเภอหาดใหญ่จังหวัดสงขลาบ้าง ขณะที่ไปเที่ยวด้วยกันก็มีการดื่มเหล้า เธอจะเป็นคนจ่ายเองทั้งหมด

เธอมาอยู่ที่จังหวัดปัตตานีได้ประมาณ 2 อาทิตย์ ใช้จ่ายเงินไปจำนวนมากและจะเดินทางกลับบ้านที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แต่เพื่อนรังไว้ให้กลับหลังจากที่เรือสามีเขากลับเข้าฝั่ง เพื่อจะได้ฝากเงินค่านมไปให้ลูกเขาด้วย เธอก็รอต่อไปอีก แต่ปรากฏว่าเรือที่สามีเขา

เข้าฝั่งมา 2 ครั้งแล้ว เพื่อนก็ยังไม่ให้กลับบ้านอีก จนกระทั่งเธอได้รู้จักกับผู้ชายคนหนึ่งแล้ว เริ่มคบหากันในฐานะคนรัก จึงทำให้ลืมคิดถึงเรื่องกลับบ้านและมาอยู่บ้านเช่ากับคนรักที่ได้สะพานเฉลิมพระเกียรติ (ใกล้สะพานปลา)

เธอตัดสินใจอยู่กินกับคนรัก แล้วโทรศัพท์บอกพี่สาวว่าจะอยู่กับคนรักเมื่อถึงสงกรานต์ปีหน้าจะกลับไปแต่งงานตามประเพณี พี่สาวโมโหมากสั่งให้กลับบ้านทันที แต่เธอไม่ยอมกลับไป เมื่อมาอยู่กินกับคนรักเขาให้เธอเปิดร้านขายสุราและรับเด็กสาวมาทำงานเป็นคนพนักงานเสิร์ฟและบริการแขก เด็กสาวที่มาทำงานที่ร้านเสพยาบ้ากันแทบทุกคน เธอต้องเป็นผู้จัดหายาบ้ามาให้เด็กสาวเสพเพื่อ让他ทำงานและไม่ต้องไปหาซื้อที่อื่นด้วย เธอจัดหายาบ้ามาให้พวกเขาประมาณ 2-3 ครั้ง ก็ถูกตำรวจจับกุมพร้อมยาบ้าจำนวน 9 เม็ด

ขณะที่เก็บรวบรวมข้อมูลเธอถูกคุมขังอยู่ระหว่างการอุทธรณ์ฎีกา ซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดฐานพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ซึ่งเป็นการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 66 วรรคหนึ่ง เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานมีเมทแอมเฟตามีน ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายจำคุก 6 ปี ฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจำคุก 5 ปี รวมจำคุก 11 ปี ลดโทษลงกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 จึงให้จำคุกมีกำหนด 5 ปี 6 เดือน

กรณีศึกษาที่ 20 : นิต

นิตอายุ 44 ปี เป็นคนจังหวัดสุรินทร์ นับถือศาสนาพุทธ จบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 เธอมีลูกสาวกับสามีคนแรก 1 คน แล้วให้แม่เป็นคนเลี้ยงดูลูก ต่อมาเธอได้รู้จักกับผู้ชายคนหนึ่งและได้ตกลงใช้ชีวิตร่วมกัน เขาจึงพาเธอมาทำงานที่ปัตตานี โดยเธอมาทำงานเป็นลูกเรือประมง แล้วให้เธอทำงานรับจ้างตัดหัวปลา ที่สะพานปลาปัตตานี เธอได้รับค่าจ้างประมาณวันละ 60 - 70 บาทต่อวัน จึงให้สามีหางานใหม่ให้ทำ และได้มาทำงานรับจ้างซักผ้าลูกเรือประมง

สามีประกอบอาชีพเป็นลูกเรือประมง เมื่อนายจ้างให้เขาเบิกเงินค่าจ้างมา 500 บาท เขาจะบอกว่าได้เงินมาเพียง 300 บาท เธอก็เชื่อตามที่เขาพูด แต่เธอทราบภายหลังว่าสามีได้นำเงินที่เหลือ 200 บาทไปซื้อยาเสพติด และทำให้ทราบว่าสามีเสพติดเฮโรอีน

และเมื่อสามีเสพยาเฮโรอีนเพิ่มขึ้น เงินทองที่ใช้จ่ายในครอบครัวไม่เพียงพอ เพราะต้องจ่ายค่าเช่าบ้าน ค่าน้ำประปา ค่าไฟฟ้าและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ภายในครอบครัวทุกอย่าง เมื่อสามีกลับจากทำงานทุกครั้งเขาต้องนำเงินไปซื้อยาเสพติดก่อน และบางครั้งก็มาขอเงินจากเธออีก วันไหนเธอไม่มีเงินให้จะถูกตบตี เมื่อเป็นอย่างนี้บ่อย เธออดทนต่อความเจ็บปวดไม่ไหว จึงบอกสามีไปว่า "ถ้ารู้ว่าตัวเองติดยาแล้วก็จำหน่ายยาเสพติดเสียเองเลย จะได้มียาเสพติดไว้เสพครั้งละมาก ๆ เพราะเธอไม่หาเงินมาให้เขาซื้อยามาเสพอีกต่อไป"

หลังจากวันนั้นสามีได้นัดให้เพื่อนมาที่บ้านและบอกเธอว่า "เพื่อนเราคนนี้จะเอายาเสพติด (เฮโรอีน) มาให้เขาจำหน่าย" เธอก็ไม่คัดค้านแต่ประการใด ในวันถัดมา เพื่อนเขานัดให้ไปรับเฮโรอีนมาจำหน่ายครั้งแรกจำนวน 1 ปีก ในราคา 3,000 บาท แล้วนัดให้รับของเข้าวันรุ่งขึ้น เวลาประมาณ 05.00 น. เธอไปรอรับของในจุดที่นัดหมาย พอถึงเวลานัดเขาก็นำเฮโรอีนมาส่งตามจำนวนที่ตกลงกันได้ แล้วสามีนำเฮโรอีนมาแบ่งใส่หลอดกาแฟนำไปจำหน่ายในราคาหลอดละ 100 บาท ซึ่งได้กำไรจากการขายครั้งแรกมาพอสมควร หลังจากนั้นสามีก็ไม่ไปทำงานที่เรือประมงอีก เขาได้เป็นผู้จำหน่ายเฮโรอีนและเสพยาเฮโรอีนติดต่อกันมาประมาณ 3 ปี จึงถูกจับกุมมาดำเนินคดี ในความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (เฮโรอีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ศาลพิพากษาจำคุก 5 ปี

หลังจากสามีถูกจับมาดำเนินคดี เขาเตือนให้เธอเลิกจำหน่ายยาเสพติด และให้กลับไปใช้ชีวิตเหมือนเดิมที่บ้านเกิด แต่เธอไม่ยอมกลับเพราะคิดว่า "ที่นี่สามารถหาเงินใช้จ่ายได้ง่าย ถ้ากลับไปอยู่ที่บ้านก็ลำบากเช่นเดิม แล้วจะกลับไปทำงานที่ลำบากอีกทำไม"

เมื่อก่อนที่เธอยังไม่ได้จำหน่ายเฮโรอีนเงิน 100 - 200 บาท นั้นหามาได้ด้วยความยากลำบาก และจากที่เธอไม่เคยมีเงินพันเงินหมื่น เมื่อเป็นผู้จำหน่ายเฮโรอีนก็มีเงินจำนวนนั้นได้โดยไม่ต้องทำงานหนัก เงินทองที่เคยหายาก ก็มีเข้ามาง่าย ๆ จึงตัดสินใจเป็นผู้จำหน่ายต่อจากสามี แต่เงินที่เธอได้รับจากการจำหน่ายยาเสพติด เธอไม่ได้ใช้มันให้เกิดประโยชน์สักเท่าใด เพราะส่วนใหญ่เธอจะหมดเงินไปกับเล่นการพนันและซื้อของฟุ่มเฟือยเสียส่วนใหญ่

จุดจบของเธอก็มาถึง เมื่อลูกค้าประจำได้เป็นสายให้กับตำรวจ โดยเขาจ่ายเงินจากตำรวจมา 3,000 บาท แล้วมาติดต่อซื้อเฮโรอีนจากเธอ โดยเธอก็ไม่สงสัยแต่อย่างใด หลังจากที่เธอจำหน่ายยาเสพติดให้สายแล้วเขาเดินออกจากบ้านซึ่งยังไม่พ้นประตูบ้าน เขาก็ให้สัญญาณแก่ตำรวจซึ่งแอบซ่อนอยู่ได้เข้ามาจับกุมตัวเธอทันที พร้อมยาเสพติดของกลางและ

หมายเลขธนบัตรที่สายที่ใช้ในการล่อซื้อเฮโรอีน เธอจึงถูกจับกุมมาดำเนินคดีฐานกระทำความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (เฮโรอีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย แต่เธอได้ประกันตัวออกไปเพื่อต่อสู้คดี เงินที่ได้มาจากการจำหน่ายยาเสพติดครั้งที่ผ่าน ๆ มา เธอได้ใช้จ่ายไปหมดแล้ว ดังนั้น เมื่อเธอประกันตัวออกไป เธอจึงไปจำหน่ายยาเสพติดอีกเพื่อหาเงินมาต่อสู้คดี และถูกตำรวจจับกุมดำเนินคดีอีกครั้งหนึ่ง

ซึ่งศาลได้พิพากษาลงโทษจำคุกเธอทั้งสองคดี ดังนี้

คดีที่ 1 มีความผิดฐานพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (เฮโรอีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง 66 วรรคหนึ่ง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้ลงโทษจำคุก 2 ปี 6 เดือน

คดีที่ 2 มีความผิดฐานพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (เฮโรอีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง 66 วรรคหนึ่ง ลดโทษ 1 ใน 3 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้ลงโทษจำคุก 3 ปี 4 เดือน